

Bilag 2.

Retsplejeudvalget.

Adr.: Højesteret, Christiansborg.

København, den 21. Februar 1928.

Efter at den med Justitsministeriets Skrivelse af 17. d. M. (Journ. Nr. B. 42) fremsendte Sag er blevet behandlet i Retsplejeudvalgets i Dag afholdte Møde, skal Udvalget udtale følgende:

Et langt overvejende Flertal af Udvalgets Medlemmer har udtalt sig imod overhovedet at give Bestemmelser i den i det foreliggende Lovforslags § 4 angivne Retning, og 12 af 15 tilstedeværende Medlemmer har fraraadet at aabne Adgang til saadan Retshjælp, som i Paragraffen antydtes, for andre end ubemidlede. Det er til Støtte for den først anførte Udtalelse blevet fremhævet, at en Virksomhed som den foreslaaede vil medføre den Sammenblanding af judicielle og administrative Funktioner, som det har været Retsplejelovens Formaal at komme bort fra, og lettelig vil bevirke, at Dommeren vil kunne komme til i vidt Omfang at bedømme sine egne eller sit Kontorpersonales Handlinger, ligesom det ikke kan overses, at der derved i betænkeligt Omfang gøres Indgreb i en Virksomhed, der — formentlig ogsaa efter Lovforslagets Tanke — naturligt hører under Sagførernes Virkekreds.

Hvad enten det imidlertid maatte findes rigtigt at begrænse den paatænkte Retshjælp til, som ovenfor anført, kun at gælde for ubemidlede, eller man maatte mene det rigtigt at udstrække den til at gælde Befolkningen i Almindelighed, maa Retsplejeudvalget enstemmigt udtale sig imod at gaa saa vidt, som det er foreslaaet i Regeringsforslaget af 1924—25 § 5 med den deri indeholdte Bemyndigelse for Justitsministeren til at anordne Retshjælp og i Udvalgsmindretallets Forslag under Nr. 4 i Folketingsudvalgets Betænkning af 25. Marts 1925. Med Hensyn til det sidstnævnte Forslag maa Retsplejeudvalget henlede Opmærksomheden paa, at det vilde være ganske forkasteligt at henlægge Affattelsen af Købekontrakter, Skøder og Pantebreve til Dommerkantorerne. De Skelnemærker, som Forslaget har søgt at opstille („rent formelle Affattelse“ — „særlig klare Tilfælde“), vil i det praktiske Liv vise sig aldeles uegnede. Ligeledes maa Retsplejeudvalget meget fraraade at inddrage Affattelsen af Testamenter under Dommerkantorerne; det er af største Vigtighed, at disse Dokumenter affattes efter nøje Undersøgelse og efter indgaaende Udspørgen af de vedkommende, og dertil vil en rent kontor-mæssig Behandling ikke være egnet.

Hvad Enkelthederne i det foreliggende Lovforslag angaar, skal man bemærke følgende:

Retsplejeudvalget maa af rent principielle Grunde meget fraraade, at der tillægges Justitsministeren en saa vidtgaaende Myndighed som foreslaaet under Punkt 3, idet man maa mene, at det alene bør tilkomme Lovgivningsmagten at paalægge judicielle Myndigheder nye Opgaver, og at det er af Betydning, at det rette Forhold imellem Lovgivningsmagtens og Øvrighedsmyndighedens Kompetence ikke forflygtiges overfor Befolkningen, særlig paa Retsplejens Omraade.

Den under Punkt 2 foreslaaede Bestemmelse, der — jfr. Rpl. § 425, 1ste Stykke — *kun* angaar bemidlede, er for disses Vedkommende formentlig uden synderlig praktisk Betydning.

Med Hensyn til Punkt 1 bemærkes, at det formentlig — i Overensstem-